

‘Mongool, daar kun je aan dood gaan.’ Ik heb een nieuw avontuur bedacht: ongetraind de marathon lopen. Vrienden dreigen met verbrijzelde pezen, stollend bloed en azijnzure spieren die coma veroorzaken. ‘Ik stop als het niet gaat’, beloof ik. Ik weet dat het niet waar is.

De Griekse soldaat die na het brengen van zijn boodschap dood neerviel. BN’ers die op tv roepen hem één keer in hun leven te willen lopen en *personal trainers* inschakelen. De marathon heeft een mythische lading. Maar waar hebben we het over? Een eindje rennen waarvoor je je *on line* aanmeldt. Afstand Amsterdam-Utrecht.

Startvak G is voor recreanten. Voor de vakken meer vooraan moet je looprecords opsturen naar de marathoncommissie. Om me heen staan gezette mannen, clubjes vrouwen met fleurige t-shirts, buitenlanders, echtparen met rode konen. ‘Renclub Klazienaveen’, lees ik. Die moet ik eruit kunnen lopen. Meteen duw ik de gedachte weg. Onzin.

‘Streeftijd?’ vraagt een man naast me. ‘Als ik de halve marathon haal vind ik het al heel wat’, zeg ik. Hij kijkt me lang aan. ‘Onthoud goed: de marathon begint bij 30 kilometer.’

Als het startschot klinkt, komen we traag in beweging. We zijn met veel te veel om te rennen. Prima, ik moet rustig aan doen, me niet op laten fokken, heb ik me voorgenomen. Anders strand ik al bij tien kilometer. Ik kijk om me heen, naar de Maas en de Erasmusbrug. En naar de schuddende billen voor me, geperst in glimmende broekjes. Volgens mij draagt niemand een onderbroek.

42,2 kilometer. Dat is 42200 meter. Bijna het dubbele aantal stappen. Ik tel er een paar. 18, 19, 20. Dit schiet niet op. Als we onder de vijf kilometerboog lopen zijn we nota bene al een half uur bezig. Ik vloek, dit avontuur gaat nog heel lang duren. Mijn blik valt op een poster van de Matthäus, binnenkort hier in de buurt. Jezus kijkt me gelaten aan. Ik moet niet zeiken. Deed Jezus ook niet.

Dan gebeurt er iets merkwaardigs: ik word high. Is het endorfine? Aangeboren conditie? Ik weet het niet, maar het voelt weldadig. Mijn adem is kalm, mijn spieren voel ik nauwelijks. Het zou toch wel mooi zijn om de marathon uit te rennen, denk ik. Wat zal iedereen verbaasd zijn. Ik versnel.

Het dreigement van de man in het startvak ten spijt begint mijn marathon bij twintig kilometer. Het weldadige stofje is uitgewerkt. De zon brandt. Mijn liezen, knieën, kuiten, enkels en voeten schreeuwen. Elke stap is een kleine bom. Nog veertigduizend te gaan. Kaboem! Kaboem! Wat als ik stop? Mijn smalende broer: ‘Ik zei het toch’. Meewarig begripvolle vrienden. Ik bijt op mijn tanden en negeer mijn benen.

Om me heen zie ik uitgeputte lijven. Strompelende tred. Ik bestudeer hun verwrongen gezichten. Zij hebben hiervoor getraind, denk ik. Het werkt als honing. Hoe dichterbij de finish nader, hoe hoger ik mijn doel stel. Woord voor woord. ‘Binnen vijf uur’, hoor ik mezelf vanavond al zeggen, als ik het beruchte dertig kilometer punt passeer. En bij 35 kilometer ga ik rekenen. Als ik iets met vier en nog een vier kan halen, klinkt dat nog mooier. Ik hoef maar een fractie harder.

Blaren snijden, gewrichten schuren. Ik leun opzij, om mijn rechtervoet te ontzien. Mijn ritme is mank. Maar zojuist passeerde ik iemand uit startvak F en nu haal ik er twee uit startvak D in. ‘Daar had ik geen marathoncommissie voor nodig’, zal ik tegen mijn vriend zeggen.

‘Nog vijf kilometer!’ Aan de kant drinkt iedereen inmiddels rosé en bier. Pompende muziek. ‘En nu versnellen wijfie!’ lalt een jongen. Tot mijn verbazing zet ik nog eens aan. Applausrenner. De eindsprint is begonnen.

De verslaggever bij de finish raakt niet uitgepraat over mijn prestatie. ‘Het viel reuze mee’, zeg ik laconiek. ‘Alleen wat spierpijn. Grappig experiment.’

In de kleedruimte vis ik mijn telefoon uit mijn tas om mijn triomf de ether in te slingeren. 4:49:51. Mijn lichaam huilt. Er zijn dingen kapot gegaan, misschien definitief. Maar competitiedrift, mongoloïde of mythisch, heeft van mijn benen gewonnen.